

ASZTALFIÓK

Takó Ferenc: Az úton

Kell egy szűk sáv, kell egy mezsgye,
hogy az ember azon esdje
bocsánatát.

Kell egy kis híd, kell egy palló,
ívelni a bűnről valló
mocsáron át.

Kell egy őrszem, kell egy strázsás,
aki elvámolja mázsás
terhemet.

Kell egy legény, kell egy dolgos,
szíve tiszta, inge foltos,
aki eltemet.

ASZTALFIÓK

Barta Tamás: Kora-őszi napnyugta

62

S ha jönnek még kósza érzések
Mik nem állnak össze gondolattá
S szeretnéd, hogy mégis összeérjen
Minden egy nagy igaz mondattá

Fejbecsap a szél, ha mégis elaludnék
Falevél emlékek repülnek mellettünk
Rájuk lépünk, és velük takarózunk
Ha lassú lépésben még megpihenhetünk

Szívünket bú mosta esőszín-tisztára
Eldöntheted, hogy mikor fordulsz vissza
Keresed tüzét: elfolyt a láng mára
Béke vagy csend lassanként beissza

S most napsugáron ülök vagy felhőn lépkedek
Várok melletted, vagy veled nevetek
Várok, hogy elmondhassak mást is
S a jelszót várom: „Ki tiltja meg...”

Hogy Te is tudva, mit én még nem tudok
Add tovább nekem, az errejövőnek
Hogyha továbbállok, én is elmondhassam
Mindig újra a következőnek...

Muntag Vince: Fragmentumok

Rakj össze, kérlek, hogyha szétesem.
Olvadj belém, hogy lássak általad,
mert nem fogom fel, hogyan létezem,
csak akkor, hogyha van, ki meghalad.

63 Törd szét világom, hogy tied legyek!
Alkoss magaddá, s átjár az erő!
Éld meg, s idézd elő, hogy mit tegyek,
s csodáld, miként szül újjá az idő.

Ha pillanatként értjük, hogy veled,
s nincsen magam, mert egymásért vagyunk,
egymás miatt, csak akkor s úgy lehet,
hogy folyton egy világot alkotunk.

Fordulj felém! Nyiss meg, s amit kitárok,
kettőnk egésze, úgy, ahogy te látod.

Markó Anita: Helymeghatározás

magamban tévedezek
régóta új ez a minden
végek nélküli zsácutca
Az igazi labirintus – tér,
nincsenek benne falak.